

BAZNĪCAS ZINĀS

ŅUJORKAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES

IZDEVUMS

2021.g.

jūnijs

71. gads Nr.3

2021. gada 14. jūnijs, Tautas sēru diena - 126. psalms: Kas ar asarām sēj, tie ar gaviļēm pļaus.

Tautas sēru diena iesāka gaužām smagu posmu, kas ilgstoši apzīmogoja latviešu tautu ar krusta zīmi. Tautas sēru dienā atceramies traģēdiju un varmācīgu netaisnību, kas piemeklēja latviešu tautu pirms apaļiem 80 gadiem, bet tiem, kam bija šo notikumu jāpārcieš, šīs rētas var likties joprojām nesenas un nesadzijušas.

Šodien piebiedrosimies īpašai akcijā atzīmējot šo destruktīvo uzbrukumu. PBLA kopā ar Latvijas Nacionālo bibliotēku un Valsts prezidenta kanceleja aicina latviešus pasaulē, organizāciju pārstāvjus un ikvienu individu piedalīties Tautas sēru dienas 80. piemiņas dienā. "Šajā pasākumā arī tautiešus ārpus Latvijas, nofotografēties individuāli vai ģimenes lokā ar simboliski aizdegtu sveci rokā vai nosūtīt foto no vietējā sarīkojum uz Latvijas Nacionālās bibliotēkas e-pastam pievienošanai kopējai digitālajai kartei." Aicinājumā piemiņi, ka "līdz šim iesūtītās fotogrāfijas iespējams apskatīt" dodoties uz bibliotēkas attiecīgo mājas lapu. Pēc dievkalpojuma mūs nofotografēs ar aizdegtām svecītēm rokās. Mēs kā draudzes saime zinām, ko akcijas aicinājumā nepiemin - svecītes ir mūsu sirds lūgšanu ārējā izpausme. Kad iededzinām

Salas saime ar svecēm pēc Tautas sēru dienas dievkalpojuma

sveci, mēs atsakāmies padoties tumsai. Tumsa pastāv ar nāvējošu varu. Sveces gaismā ir ticības, cerības un mīlestības spēks, kas mums rāda ceļu caur nakts un nāves tumsu uz jaunu saulrietu.

Mani personīgi spīgtākie priekšstati par 14. jūnija murgu nāk no manas mātes memoriāla, *Pagātni pašķirstot*, ko viņa sagatavoja saviem bērniem un mazbērniem. Plaši citēšu no savas mātes stāsta, kur viņa sīki apraksta kā viņa šo briesmīgo nakti pārcieta. Mana māte tad bija 16 gadus veca un mācījās Jelgavas

Skolotāju institūtā.

Pēdējā laikā esmu pārlasījis vairākas manas mātes memoriāla daļas. No cita viedokļa uzklāšu viņas stāstu tagad, kad desmit gadu pagājuši kopš viņas nāves. Kad stāstu lasīju kamēr māte bija dzīva, nemaz neapzinoties lasīju it kā viņa bija jaunāka versija no cilvēka, ko pats labi pazinu – ilgi precēts cilvēks ar lielu ģimenes un draugu pulku. Bet atkal ieklausoties nojausu, cik viņa savos agros pusaudžu gados bija vientuļa un bieži vien tik pat kā viena. Varbūt labāk saprotu cik sāpīgi viņai bija redzēt, ka viens no mazās saujiņas iemīļotiem cilvēkiem ģimenes lokā pazuda 14. jūnija naktī.

Jautrīte Koše uzauga Liepājā kā vienīgais bērns, bet viņas vecāki 1938. gadā, 14 gadu vecumā, sūtīt uz Jelgavas skolotāju institūtu. Māte par šo nevēlamo pārmaiņu raksta: „Šķiršanās no Liepājas, no papus un mammučas, no draugiem, nebija viegla. Jelgava nevilināja, Jelgava bija jāpieņem kā zivju eļļa, ko bērniem deva kā vitamīnus.”

Pirmie gadi Jelgavas skolotāju institūtā saistījās ar prasīgiem skolas darbiem, grūtībām uzturēt klavieru spēlēšanas disciplīnu, jo klavieres tikai reti bija pieejamas, un internāta

kārtība neļāva ne mazāko privāto atelpu. Manas mātes dzīve mainījās šķietami gaišākā virzienā, kad viņas brālēns, tuvākais asins radnieks, Paulis Koše, piedāvāja iespēju ievākties viņa dzīvoklī, kur mātei bija sava istaba un arī klavieres dzīvoklī.

Paulis bija 1939. gadā precējies ar Rutu, dz. Meirovicu, Latvijas pirmā ārlietu ministra Zigfrīda Meirovica meitu. Kaut gan Zigfrīds Meirovics pats jau 1925. gadā bija miris autokatastrofā, Paulis sapņoja par karjeru diplomātu dienestā. Un viņa laulības ar Rutu būtu arī

pašķīrušas durvis uz izpalīdzīgām pazīšanām, ja Latvija būtu paturējusi savu brīvību. Bet komunistu gadā Meirovica saite nozīmēja, ka Paulis jaunai varai rādījās kā drauds, ko bija jāiznīcina.

Māte memuārā stāsta: “Tad pienāca 1941. gada jūnijs. Klīda visādas baumas par pazīstamu cilvēku ‘pazušanu’. Vienu vakaru mūsu dzīvoklī bija runa par to, ka mūsu māju uzmana. Mājā bija daudz dzīvokļu, bet mūsu vīrieši bija puslīdz droši, ka izsekotāji sevišķi interesējas tieši par mūsu dzīvokli un tā iemītniekiem. Laganovskis vienu vakaru priecīgā prātā lielījās, ka viņš, pa trepēm kāpjot, ļāvis vienai šņabja pudelei nokrist tieši uz pāris stāvus zemāk lūrošā izsekotāja galvas. Tas uz brīdi uzlaboja garastāvokli, bet mēs tomēr visi jutāmies kā cietumā, kam tikai vēl pagaidām durvis atstātas pusvīrus.

13. jūnija rītā Paulis uz ielas bija sastapis kādu savu studiju biedru, kas bija labā vietā jaunajā režīmā. Viņš bija pačukstējis, lai Paulis pazūd, jo gatavojoties kāda lielāka akcija.

Paulis arī pats nedomāja bez cīņas doties čekistiem rokās un tādēļ tūlīt, uzrāvis visvecākos kankarus, kādi vien dzīvoklī bija atrodami, devās tāpat kājām uz Kurzemes mežiem. (Vēlāk uzzināju, ka viņš, izlikdamies piedzēries, bija ticies gaŗām tilta sargposteiņiem un visādi slapstīdamies sasniedzis to mežu stūri, kur viņam bija draugi.) Mums ar Ruti viņš piekodināja doties uz Čakstēm, jo dzīvoklī viņu noteikti meklēšot vispirms. Neviens toreiz nesagaidīja, ka aizvedamo sarakstos būs veselas ģimenes, ieskaitot bērnus un vecus cilvēkus. Neviens Pauli nebija brīdinājis, ka tāpat kā viņu pašu varētu aizvest arī viņa jauno sievu.

Klausot Pauļa norādījumam, pievakarē ieradāmies Čakstēs. Visi bijām satraukti un domājām tikai par to, vai viņam izdevies izbēgt. - Un tad tikai pāris stundu pēc mūsu ierašanās istabā iebruka daži apbruņoti vīri, kas prasīja pēc Rutes. Viņai strupī paziņoja, ka viņa ir apcietināta un ka viņai jādodas viņiem līdz. Visu mūžu man ausīs skanējis Rutes izmisīgais ‘Kāpēc? Kāpēc?’ - Neviens neatbildēja. - Viens no vīriem, norādīdams uz mani, prasīja: ‘Kas tā tāda?’ – ‘Vasaras izpalīdzē,’ atbildēja onkulis Hugo, ātri un bez apdomāšanās, un par šo mēģinājumu mani pasargāt, esmu viņam vienmēr bijusi pateicīga. Uzvārds jau būtu saskanējis.”

Māte to tā nesaka, bet pats sadzirdu, ka šis ir viens no tiem “tikai Dieva žēlastības” brīžiem. Ja Onkulis Hugo nebūtu bez vilcināšanās viņas dēļ melojis, viņa pati būtu pazudusi lopu vagonā uz Sibīriju. Ja tāds būtu viņas liktenis, mani vecāki nebūt precējušies un pats nekādā gadījumā nebūtu pasaulē pieteicies. Memuārs turpinās: “Minūšu laikā tika kaut kas samests koferī. Rutei laukos nekādu drēbju nebija. Un tad bridām kopā

ar viņu līdz lielceļam, jo aizvedēju auto, baidīdamies iestīgt māju ceļa dubļainajās grambās, bija atstāts uz lielceļa. Onkulis Hugo nesa koferi un turēja Ruti pie rokas. Es gāju blakus un skaitīju kaut kādu izmisīgu un nesakarīgu lūgšanu. Pauļa tēvs brīžam nomurmināja: ‘Mīļo meitiņ, mīļo meitiņ...’ Bija tumša apmākusies jūnija nakts. Esmu pārliecināta, ka es redzēju Ruti iekāpjam mašīnā un paveŗamies atpakaļ, bet mana atmiņa to ir izdzēsusi, kā mēs izdzēšam to, kas ir pārāk sāpīgs.

Otrā rītā man bija jābrauc uz Rīgu, lai paziņotu Meierovica kundzei, ka viņas meita ir aizvesta. Vecā kundze sēdēja savā krēslā, rokas saņēmusi, un nemitīgi atkātoja: ‘Manu Ručīņ, manu Ručīņ...’ - Onkulis Hugo devās uz Rīgas staciju, kur stāvēja aizvedamo vagoni, lai Rutei vēl nodotu kādas ziemas drēbes un kažoku. Toreiz mēs neviens nezinājām, ka aizveda ne tikai Ruti, bet arī to mazo dzīvībiņu, ko viņa nesa sevī. Pat Paulim viņa to vēl nebija teikusi, tikai kādai draudzenei minējusi, ka tā varētu būt. Bērniņš Sibīrijā nomira. Rute pati daudz slimoja, pazaudēja balsi, un tikai daudzus gadus vēlāk atgriezās Latvijā, kur viņa strādāja bērnu slimnīcā Jelgavā. Paulis tad jau bija Kanādā, kur viņš otrreiz apprecējās ar kādu ārsti.

Pēc vāciešu ienākšanas Paulis drīz atgriezās Jelgavā. Viņam bija izdevies savu dzīvību izglābt, bet Rutes vairs nebija. Biju tai brīdī klāt, kad viņam to Katoļu ielas dzīvoklī paziņoja.

Pavisam 1941. g. 14. jūnijā deportēja 14,693 cilvēkus un joprojām neviens nezina, cik cilvēku, kad un kur ir miruši Sibīrijā un ceļā uz to. Mūsu klasi aizvešana tieši neskāra. Tikai vēlāk noskaidrojās, kas bija pazudis no mūsu draugu un paziņu loka. No Jāņkalniem bija aizvests darbīgais un gaišais spēka vīrs Jānis ar visu ģimeni, smagi bija cietušas daudzas Kaŗaostas virsnieku ģimenes. Bija nošauts onkulis Pauls, manas mātes māsas Elvīras vīrs.” Tik tālu mana māte.

Gandrīz visiem ir līdzīgi stāsti par jūsu ģimenes 14. jūnija murgu. No mātes stāsta sevišķi murgaini rēģojas, ko Rute izsauca, kad viņa dzirdēja savu likteni. Līdz mūža pēdējai elpai man māte to atcerējās it kā tas būtu vakardiena: „Visu mūžu man ausīs skanējis Rutes izmisīgais ‘Kāpēc? Kāpēc?’” Cik briesmīgs ir šis neatbildamais „kāpēc“ jautājums! Tas kristīga cilvēka ausīm sabalsojas ar Kristus paša krusta saucienu: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu esi man atstājis?”

Pieminot mūsu Tautas sēru dienu mēs atceramies nevainīgu, nenotiesātu, netaisnīgi apcietinātu un izvestu tautiešu likteņus, ģimenes ar bērniem, ar veciem ļaudīm, jaunus un vecus, mātes grūtnieces stāvoklī, vecus un slimus, ko upurēja bez šķirošanas vai cilvēcīgas žēlastības. Mēs zinām, ka tas notika ar apzinātu, ļaunu nolūku iebiedēt tautu, izdzīt no viņas

apziņas jebkādas domas par savām tiesībām, par savu taisnīgumu, iedzīt teroru visos, saprotot, ka cilvēks ir zaudējis jebkādu vērtību, ka indivīdam nav vairs absolūti nekādu tiesību un ka jebkurā brīdī jebkurš bez iemesla no cilvēka, kas dzīvo godīgu dzīvi, var pēkšņi kļūt nozīmēts par noziedznieku, par tautas ienaidnieku un tamdēļ līdz ar to vajāts un apspiests sliktāk par to, nekā citās zemēs apietas ar īstiem noziedzniekiem.

Mēs joprojām pieminām 14. jūniju, jo ir svarīgi šo vēsturi stāstīt ne tikai mūsu tautai, bet arī plašākai

pasaulei. Ir svarīgi nodot šīs liecības nākotnei, lai citi saprastu, ka tā nedrīkst notikt, lai citi saprastu, ka tas nedrīkst atkārtoties. Un mums ir tik svarīgi dalīties ar mūsu ticību, kas ļāva mums paļauties uz Dieva apsolījumiem, par spīti visiem šķietamiem iemesliem neticēt. Mums kā latviešu tautai ir svarīgi pasaulei liecināt, ka mūsu vēsture apstiprina kristīgās ticības kodola vēsti: krustam seko augšāmcelšanās. Psalmā vārdos: Kas ar asarām sēj, tie ar gavilēm pļaus. Āmen.

– mācītājs Laris Saliņš

NJ skolas 47. izlaidums Ģimenes dienas noskaņās

"Labs nāk ar gaidīšanu" - atgādinot mums šo latviešu parunu, skolas pārzines Jana Anča-Tetere un Sarmīte Leja-Grigalinoviča ievadīja ilgi gaidīto un apstākļu spiestu – vairākas reizes pārlikto, 2019./2020. m.g. absolventu izlaidumu, ko 2021. gada 17. maijā svinējām kopā ar skolas Ģimenes dienas sarīkojumu. Lepojamies ar **Rūdi Jātnieku, Annu Soucie, Aleksandri Soucie, Maksu Rathod, Kristofu Spellen un Kārlis Zālīti** - mūsu skolas 47. izlaiduma absolventiem, kas nenokāra degunu izaicinājumu priekšā un godam nobeidza savas pamatskolas gaitas, tā stiprinot mūsu skolas saimes loku.

Gadu neredzētie absolventi bija kļuvuši pieaugušāki, bet redzot viņus sēžam goda vietā uz skatuves, sajūtām izlaiduma svinēšanas lomu un nozīmi. Draudzes priekšniece Baiba Kļaviņa ievadīja izlaidumu ar svētbrīdi, ko kuplināja mūsu talantīgo skolas vecāku un profesionālo mūziķu Gunas Panteles un Andrew Puntel muzikālais pavadijums. Skolas pārzine Sarmīte aicināja visus "iesēsties" laika kapsulā un atgriezties 2020. gada maijā, kad šīs klases skolēni bija nokārtojuši visas savas akadēmiskās saistības un, cītīga darba rezultātā, bija nopelnījuši sevi saukt par absolventiem. Pārzine Jana izcēla, ka šie skolēni ieies skolas vēsturē ar to, ka viņi piedzīvoja daudzas "pirmās reizes". Viņi bija pirmie, kas kārtoja savu pirmo 8.klases eksāmenu (latviešu valodas & literatūras eksāmena dzejoļu eksāmena daļu) tiešsaistē un tieši viņu panākumi un izcilais sniegums pagājušā gada aprīlī, iedrošināja arī 7. un 6. klases uz saviem eksāmeniem. Viņi bija pirmie, kam skolas

izlaidums tika svinēts ārā – Priedaines estrādē un pirmā izlaiduma klase, kas saņēma skolas jaunus diplomus jaunajos un skaistajos vākos. Klases audzinātāja Ilona Ozoliņa-Čiu arī atsaucās uz šīm vairākām "pirmajām reizēm", ieskaitot to, ka šī bija viņas pirmā klase, kā skolotājai Nūdžersijas latviešu skolā, jo viņa iesāka savu darbību skolā, kā viņu 7. klases skolotāja. Līdz ar to, katru notikumu, katru izaicinājumu un katru sasniegumu viņa pati piedzīvoja pirmo reizi kopā ar šo klasi. Tik trāpīgi izskanēja tas salīdzinājums, ka atbalstot vienam otru, visi kopā veiksmīgi uzkāpa "stikla kalnā", sasniedzot šo sen nosprausto mērķi, neskatoties uz grūtībām un izaicinājumiem, īpaši pēdējā mācību gada beigās. Absolventu pašu uzruna vēlreiz atspoguļoja šo jauniešu brīnišķīgo izaugsmi gadu gaitā. Izskanēja sirsnīgas pateicības skolotājiem, draudzei, vienaudžiem, nometnei, skautu un gaidu organizācijai, plašākai latviešu sabiedrībai un īpaši jau savām ģimenēm, kuru nenogurstošais atbalsts ļāva ikvienam sasniegt šo izlaiduma dienu.

foto Kristīna Rathode: no kreisās, Rūdis Jātnieks, Kristoff Spellen, Anna Soucie, audzinātāja Ilona Ozoliņa-Čiu, Maksis Rathod, Kārlis Zālīte, Aleksandris Soucie.

Šajā svinīgajā dienā tika pasniegti apsveikumi vairākiem skolotājiem, kas arī bija jau gadu kā aiz-kavējusies. Skolotāja un skolas pārzine Jana Anča-Tetere saņēma Ņujorkas draudzes atzinības rakstu par 10 skolā nostrādātiem gadiem. Pārzines īpaši sveica Lindu Zālīti, Mārtiņu Puteni un Magnusu Kļaviņu, kas ar 2020.g maiju izbeidza savas skolotāju gaitas NJ skolā. Īpašs paldies tika izteikts trīs skolas absolventu tēvam Edgaram Zālītem par ilggadējo aktīvo darbību un neskaitāmu skolas sarīkojumu bagātināšanu ar muzikālo pavadījumu.

Pēc diploma saņemšanas sveicēju lokam pievienojās skolotāju saime, kopīgi nodziedot tautas dziesmu "Rīgā iešu es, māmiņa", kā veltījumu absolventiem, jo tā stāsta par jauna cilvēka apņemšanos doties jaunos ceļos un nobeidzas ar spēka vārdiem: *Vij', Dieviņ(i), zelta viju visgarām(i) jūras malu. Lai nenāca sveša salna šai zemē(i) ziedu rauti.*

Absolventiem bija pienācis laiks veikt savu pēdējo uzdevumu – savas izvēlētas klases nozīmītes piesišanu pie skolas karoga kāta, tā atstājot savu zīmi, savu ierakstu Ņudžersijas skolas bagātajā vēsturē. Skolas koklētāju ansambļa pavadījumā visi klātesošie kopēji vienojās "Pūt vējiņiem", kas izskandināja šo izlaidumu.

Šoreiz svinības turpinājās ar Priedaines apzaļumo-

šanu. Absolventi bija pirmie, kas iestādīja savu koku Priedainē, kam pēc tam pievienojās skolas saime. Kopīgiem spēkiem, skolēni kopā ar saviem vecākiem, Daces & Joe Spanier gādīgo roku vadībā, patiesi apmežoja Priedaini, iestādot vairāk kā trīsdesmit krūmu. Ņujorkas skautu un gaidu vienība sarūpēja un sagatavoja kokmateriālus, lai ikviens varētu uztaisīt putnu būrītšus, kuros nākamavasār' te mājvietu rastu putni. Pēcpusdiena noslēdzās kopā ciemojoties pie ugunsкура, kur citu jauku izdarību starpā, skolēni sveica savas māmiņas Ģimenes dienā.

Tradīcijas stiprina un iedvesmo, un vienlaicīgi, arī māca mūsu bērniem un jauniešiem, kā svinēt svētkus tieši ar mūsu latviskās identitātes izjūtu. Visiem, gan bērniem, gan vecākiem, kas izgājuši latviešu skolas gaitas un sekmīgi nonākuši līdz absolvēšanai, skolas saime kļūst par nozīmīgu plašākās ģimenes loku. Tāpēc aizkavējušā izlaiduma svinēšana tieši Ģimenes dienas noskaņās uzsvēra un stiprināja šīs saites gan absolventiem, gan skolēniem. Atkalredzēšanās prieks bija ikvienā sejā, jo patiesi varējām baudīt bagātīgu pēcpusdienu savas saimes lokā. Saules modināti ieradāmies Priedainē un devāmies mājup ar saulainām domām, smaidiem un izjūtām par kopā pavadītu brīnišķīgu pēcpusdienu.

Līvija Medne

Jonkeru skola svin mācību gadu noslēgumu Salas baznīcas dārzā

Cami Pelkaus un Mette Eskildsen krāso tauriņus

Lielu diskusiju rezultātā starp skolas svinēšanu Jonkeru baznīcā, Katskiļos, vai Salas baznīcā, mūsu skolas mācību gads noslēdzās ar pulcēšanos Salas baznīcas dārzā. Kā parasti mūsu svētki aizsākas ar svētbrīdi un kopēju lūgšanu. Un šeit arī tik fragments, kas spilgti ir palicis atmiņā no noslēgumā svētbrīža uzrunas, kuru mācītājs Laris Saliņš bija izveidojis īpaši interesantu ar Kalna sprediķa svētību vārdu pasaku motīvu variāciju: *"Svētīgi Ezīši, jo viņi apprecēs princeses. Svētīgi Kaķīši, jo viņi atgūs savas dzirnavas*

un savus baltos kažokus. Svētīgas sērdienītes, jo viņas atradīs bajāra dēlus. Svētīgas bārenītes, jo Laima viņām vārtus vērs. Svētīgi trešie dēļi, muļķīši, jo viņi uzkāps stikla kalnā. Svētīgi Sprīdīšu, jo viņi pārvarēs milžus."

Ievērojot visus COVID 19 drošības pasākumus, noslēguma pasākumā bērniem un viņu ģimenēm tika piedāvāt iespēja apceļot Latvijas novadus, greznojoties tauriņu krāsās Latgalē, gudrojot sakāmvārdu loģiku un nozīmi Vidzemē, iziet rotaļās un dziedāties Kurzemē. Zemgales tirdziņā varēja iegādāties skolas krekliņus ar logo un uzrakstu RUNĀ AR MANI LATVISKI.

Pasākuma izskaņā katrs skolotājs ar gandarījumu pasniedza bērniem liecībās par nopietna darba padarīšanu šajā semestrī Zoom Vidē, kas kā zināms bija ļoti izsmelošs un reizēm arī ļoti garlaicīgs un negribīgs process. Bet neskatoties uz visu, mēs tomēr esam par vienu gadu gudrāki un tuvāki Latvijai. Tika pasniegti arī ALAs apbalvojumi visiem cītīgajiem Rumaka lasītājiem. Šogad septiņi mūsu skolas skolnieki saņēma šo apbalvojumu. Svētku kulminācijā sekoja Jonkeru Skolas Himnas pirmatskaņojums, kuram tekstu bija rakstījuši mūsu skolas skolēni, savukārt mūziku Arta Jēkabsons.

*Sestdienas rītā Sēžu soliņā
Mācos mīlā Latvieš' skoliņā*

*Mums skola iet labi, Sākam ar Rīta Apli,
Lūgšanu un Dievs Svētī Latviju!*

*Mēs darām visu ko, Rotaļdejas dejojām
Grāmatiņas izlasām Gramatiku samīlam
Saulēs zaķus noķeram.*

Mēs darām visu ko, Un ceļam tiltu uz Latviju.

*Sestdienas rītā Sēžu soliņā Mācos mīlā
Latvieš' skoliņā Mums skola iet labi,*

Savas saknes rokām Un pasaules plašumos lidojam.

*Mums Jonkeru skoliņa ir Labākā pasaulē
Jo klājas mums tur tik labi Un tāpēc dziedam skaļi.*

Jauku vasaru visiem, lai mums priecīga tikšanās
atkal rudenī Jonkeru Baznīcā.

Jonkeru Skolas vadība un skolotāji

Nūdzersijas latviešu pamatskolas 48. izlaidumu ielīgojam Priedainē

Kas par neaizmirstamu dienu izvērtās 5. jūnijs, kad visa skolas saime varēja pulcēties saulainajā un brīnišķīgi sapostajā Nūdzersijas latviešu biedrības īpašumā - Priedaines estrādē uz skolas jau 48. izlaidumu! Šis mācību gads ir izlocījies līkločiem pa kalniem un pa lejām, un bijām gatavi "svinēt mūsu absolventu ražu" kā to nosauca pasākuma vadītāja Laura Vilsone-Meixner – septiņus apņēmīgus 8. klases skolēnus: **Marisu Byron, Ellu Damratoski, Maksi Jurēvicu, Tāļivaldi Kreichelt, Zintu Lazdu, Kristeru Leju, Gabrielu Panteli.**

8. klasei ienesot Latvijas karogu, tika oficiāli atklāts 48. izlaidums. Svētbrīdī skolu uzrunāja draudzes priekšniece Baiba Kļaviņa, svētot šo svētku dienu. Visi kopā nodziedājām divus korāļus, kas lika padomāt par bērniības laiku gaišumu un skolas nenovērtējamo devumu tautas izaugsmē. Arī šoreiz muzikālo pavadījumu nodrošināja talantīgais mūziķu pāris – *Andrew Puntel* un ticības mācības un dziedāšanas skolotāja Guna Pantele.

Kad svinīgi tika nodziedāta Latvijas valsts himna, Laura Vilsone-Meixner sveica klātesošos, uzrunājot viesus gan latviešu, gan angļu valodā, jo mūsu latviešu skolas kopienas spēka avots ir tieši tās dažādība. Viņa aicināja pie mikroфона absolventu izvēlēto skolotāju Lailu Medni, kura priecājās par svinīgo notikumu, un stāstīja tūlītējiem absolventiem, ka Māras gādībā jaunieši pāriet pieaugušo kārtā, ka nu latviskā mantojuma saudzēšana un palielināšana apjomos ir viņu pašu rokās. Pavisam negaidot, Lailai uz skatuves piebiedrojās klases audzinātāja Jana Anča-Tetere un piezīmēja, ka meijām smaržojot un dziesmām raisoties, Priedainē jaušama gluži vai Līgo dienas vai Silmaču gaisotne. 8. klases meitenes tika sveiktas ar vītiem ziedu vainagiem, bet puīši - kupliem ozolzarū vainagiem. Pieaicinot vēl *Andrew Puntel* ar akordeonu, abas skolotājas metās jautrā un lustīgā līgo apdziedāšanās dziesmā, īpaši pieminot un aplīgojot katru absolventu. (šeit neliels ieskats līgotnēs): **Par Zintu:** *Zinta čakla tā kā skudra, Līgo, līgo Vienmēr smaidīga un mundra, līgo!* **Par Tāļivaldi:** *Tāļivaldim*

zelta rokas, līgo, līgo! Visi darbi viņam sokas, līgo! **Par Marisu:** *Mīl tā teātri un deju, Līgo, līgo Viņai ceļš ved uz Brodveju, līgo!* **Par Maksi:** *Jautriem jokiem bauda dzīvi, Līgo, līgo Ik uz soļa pozitīvi, līgo!* **Par Gabrielu:** *Viņai talants, gaiša galva, Līgo, līgo Konkursos tai vienmēr balva, līgo!* **Par Kristeru:** *Kristeram kad darbi raisās, līgo, līgo Priedainē viss spīd un laistās, līgo!* **Par Ellu:** *Ella rakstītāja liela, līgo, līgo Pirmā vietā lasāmviela, līgo!*

Pēc dārdošiem aplausiem Jana piemetināja, ka – katrā vainagā vajagot būt pa trejdeviņiem ziediem vai jāņuzālēm. Runājot simbolos, tad tās būtu trejdeviņas tautas gudrības. Katra vainaga lapa vai zieds simbolizējot arī katru latviešu skolas sestdienu.

Nākamie pie grožiem ķērās paši absolventi – izrādās, ka daži no viņiem – Kristers, Marisa un Tāļivaldis – ar savu skolotāju esot pirmo reizi 'tikušies' jau tālajā 2006. un 2007. gadā, kad tikko piedzimuši. 8. klases skolēni kopā izceļoja cauri skolas gadiem, savās atmiņās izklāstot klases laika līniju un individuāli atceroties pašus pirmsākumus latviešu skolā, interesantākos piedzīvojumus, bumbu spēli, pārceļšanos uz Londonu, pirmos eksāmenus, kā arī skolas 65. jubileju. Lai latviešu skolas saime arī turpmāk varētu sanākt kopā sarīkojumos un veldzēties ar atspirdzinošu dzērienu, skolas absolventi uzdāvināja nerūsējošā tērauda ūdens trauku.

Jo īpaši atmiņā visiem iespiedās absolventa Kristera lietotais apraksts, ka latviešu skola ir kā skudru pūznis, kur katrai skudrai ir vērtība un sava loma, bet mums esot paveicies, ka vienas galvenās skudras vietā esot divas – pārzīnes Jana Anča-Tetere un Sarmīte Leja-Grigalinoviča.

Apsveicējiem pievienojās arī Baiba Kļaviņa, vēstnieks Andrejs Pildegovičs, un novēlot neapstāties ar panākto, aicināja kopt latviešu valodu un tās kultūru, kā arī atgādināja par iespēju stažēties Ņujorkas patstāvīgajā pārstāvniecībā vai Latvijas vēstniecībā Vašingtonā. Sveicēju rindās bija arī Daugavas Vanagu, Nūdzersijas latviešu biedrības "Priedaine", Nūdzersijas novada, skautu organizācijas pārstāvji un citi. Dāvinot

skolai ziedojumu, morālu un finansiālu atbalstu turpināja solīt Ņubransvikas/Leikvudas draudzes priekšniece Ilze Baidiņa.

Kā jau ierasts latviešu skolas izlaidumos, ļoti īpašs mirklis ir, kad 8. klase piesprauž savu izveidoto nozīmīti pie skolas karoga; pa nozīmītei saņēma arī katrs absolvents un klases audzinātāja.

Arī absolventu klases vecāki vēlējās svētku dienā dalīties ar pārdomām un emocijām, kuras daiļrunīgi klātesošajiem puda vecāku pārstāvji Māris un Susan Jurēvici. Abu vecāku balsīs varēja saklausīt aizkustinājumu un mīlestību, atceroties labos un grūtos skolas brīžus, tomēr pāri visam varēja just lepnumu par kopienas un absolventu sasniegto un pateicību pret skolu, skolas darbiniekiem un ģimenēm. Tāpat izskanēja arī lūgums turpināt kaldināt un spēcīnāt latvietību un latviešu kopienā.

Šajā brīdī nopietnās runas nomainīja ne mazāk nopietnas dziesmas un dejas – skolas skolotāji veltīja absolventiem tautas dziesmu “Vai tādēļi nedziedāju”, uz kuru viņi atbildēja ar latvisko ‘Dvieļu danci’. Pēc skaļiem skatītāju saucieniem un lūgumiem, dancis tika nodejots arī otro reizi!

Spēcīgās deju enerģijas uzlādēti, liecības saņēma visi pārējie skolas skolēni – lai gan skola šogad bija noritējusi klātienē un virtuālajā vidē, visu klašu skolēni bija cītīgi apguvuši mācību vielu un tika sekmīgi pārcelti nākamajā klasē!

Ņemot vērā pacilātos garastāvokļus, skola vienojās kopīgā dziesmā, kuru, pieminot komponista Imanta Kalniņa 80. dzimšanas dienu, dziedāja gan mazie, gan lielie – “Piena ceļš”. Pēc dvēseliskās dziesmas skolu un absolvētus uzrunāja vecāku padomes priekšniece Daina Gulbe, kura palūdza katru klātesošo atminēties savu mīļāko skolotāju, tad atzina, ka tieši šāda mīlestības sajūta arī pildot viņas, absolventu un viņu vecāku sirdis.

Kad nu visi skolēni bija apsveikti, tad kārtā bija pateikties arī skolas skolotājiem – par sirsniņu sveicienu parūpējās arī koklētāju ansamblis, kurā piedalījās arī 2 absolventi, ļaujot visiem šūpoties “Pūt, vējiņi” dziesmas melodijā un arī vienoties dziesmā.

Kā jau ražas svētkos,

priecājāmie un lepojāmie ar bagātīgi plūktajiem augļiem. Cītīgie Rumaka lasītāji tika pie savām balvām un diplomiem; goda raksti pienācās arī vecākiem - Lindai Byron, Dainai Gulbei un Jānim Grigalinovičam-Lejai. 5 skolēni-autori un viņu skolotājas saņēma LVA konkursa grāmatu “Izstāsti man savu sapni”, kurā bija arī pašu autoru darbi. Tika suminātas arī ģimenes, kas ‘absolvēja’ skolu – Jurēvici, Damratoski, Byron un Grigalinoviči-Lejas. Draudzes apbalvojumus no Baibas Kļaviņas saņēma trīs skolotāji – Sarmīte Leja-Grigalinoviča, Daiga Brūvere un Mārtiņš Putenis par 10 gadu nesavtīgu darbu draudzes labā. Čaklās pārzines saņēma ALA atzinību par savu darbu.

8. klases pēdējais uzdevums bija nodot karogu 7. klasei, kas bija uzticēts Kristeram Lejam. Ar Jaunsudrabiņa vārdiem “Zaudēsi Latviju, zaudēsi sevi pats,” viņš to nodeva 7. klases skolniecei Madarai Bungu.

Izlaiduma svinības turpinājās Priedaines mežā, - draudzīgās čalās, pārrunās par vasaras plāniem un omulīgā pēcpusdienā. Gardais svētku mielasts, ko visiem bija sarūpējuši 7. klases vecāki ar virtuves meistariem Līviju Medni un Jāni Bungu, brīvā dabā un burvīgajā gaisotnē garšoja vēl debešķīgāk! Pagrābtelpā ierīkotajā kinozālē ikviens, skatoties absolventu filmiņu, varēja atveldzēties gan no svelmainās saules, gan pakavēties skaistās atmiņās, gan notraukt pa kādai prieka asarai.

Pasakains, ziediem klāts un kaisīts skolas noslēgums nu ir nosvinēts - ar ziediem svētku rotā, ar ziediem rokās, vainagos, puķu pušķos un klēpjos! Ar šo krāšņo Ziedu dienu vasara nu ieskandēta un priekšjāni ielīgoti!

Ilona Ozoliņa-Čiu

foto - Kristīna Rathode. No kreisas: Tāļivaldis Kreichelt, Maksis Jurēvics, Zinta Lazda, Ella Damratoski, Marisa Byron, Kristers Leja un Gabriela Pantele

Sezonas noslēgums

12. jūnijā Katskiļos nometnē notika Ņujorkas Latviešu kora sezonas noslēguma mēģinājums. Pateicoties kora vadītājas un diriģentes Lauras Padegas Zamures fantastiskai neatlaidībai un darbam – mēs koris šo sezonu esam pabeigusi pilnvērtīgi, cik vien tas zooma iespējas to pieļauj. Mēs varam atskatīties uz Ziemassvētku koncertu, Lieldienu dziedāšanu, vairākiem dziesmu videoierakstiem un aizvien jauna repertuāra apguvi. Skatoties nākotnē, mums priekšā stāv tradicionālie mūsu kora koncerti un Dziesmu svētki Milvokos/2021/ un Rīgā/ 2023/. Mūsu sezonas pēdējā mēģinājumā mēs iedvesmojoši apgūvām dziesmas no nākamo Latviešu Dziesmu svētku cikla “Tīrums. Dziesmas ceļš”.

Kā zināms Katskiļu brauciens parasti nāk kopā ar dabu un darbošanos un svinēšanu. Arī mēs skatienos noķērām miglas mākoņus virs kalniem, pirmsjāņu pļavas pilnbriedā un domu brīvību. Kora sezonas noslēgumā neizpalika arī mazā talka. Mūsu dienas kārtībā bija gan talka

virtuvē un gan svinēšana. Šoreiz ārpus pirmās mūsu pēcpandēmijas tikšanās reizes mēs svinējām arī dzimšanas dienu vienai no mūsu kora stūrakmeņiem, mūsu jaukajai Dzintrai Alversonei. Priecīgus svētkus visiem, kuri svin un tiem, kuri priecāties par katru dienu!

Līga Balode

Koristi uz Zarina zāles verandas

Virtuālas atvadas no Herberta un Ingas Lediņiem, kas pārceļas uz Floridu

Ar skumjām, pateicību un atzinību, Ņujorkas draudzes locekļi un it īpaši Salas novada saime 6. jūnijā Zoom kafijas stundā virtuāli atvadījās no Herberta un Ingas Lediņiem, kas pārceļas uz Floridu. Floridā viņi dzīvos meitas Dainas tuvumā, kas ir gatava par vecākiem rūpēties. Herberts un Inga Lediņi ir 50 gadus sekmīgi un nesaudzīgi kalpojuši visai Ņujorkas draudzei, draudzes nometnei, un Salas novadam. Mēs bijām 27, kas kopā piedalījāmies atvadu pārsteigumā. Paldies Salas Dāmu komitejas priekšniecei, Ilzei

Beiniķei, kam izdevās izkārtot “hibrīda” notikumu, kas daļēji notika virtuāli – uz Zoom platformas – un daļēji klātienē, kur Ruta, Andris un Krista Lediņi Herbertu un Ingu pārsteidza ar klijņeri un puķēm. Apsveikumus teica draudzes priekšniece, Baiba Kļaviņa, Salas novada vecākais, Jānis Riekstiņš un dāmu komiteja priekšniece Ilze Beiniķe un daudzi citi – arī Raimonds Kerns no Rīgas.

Sēru vēsts

Ēriks Magons dzima Rīgā 1932. gadā 27. jūnijā. Tur iesāka skolas gaitas. 1944. gadā ar ģimeni devās bēgļu gaitās. Bija grūts ceļš caur Poliju un Vāciju līdz atrada patvērumu bēgļu nometnēs Amerikāņu zonā. Nometnē turpināja mācības ģimnāzijas līmenī.

Kad ģimene ieradās ASV, apmetās Somers, Ņujorkā. Tur pabeidza vidusskolu. Gadījās mākslas skolotājs, kas atklāja viņa mākslas dāvanas. Studēja mākslu Ohio University, kur ieguva BFA grādu. Pēc universitātes dienēja ASV armijā. Novietots Vācijā. Beidza dienēšanu 1958. g. Izveidoja karjeru komerciālās mākslas laukā kā mākslas direktors vairākās firmās.

Iepazinās ar Ināru un apprecējās 1960. gadā. Sākuma dzīvoja Kvīnsā, Jackson Heights. Tur piedzima Māra un tad Dace. Pārcēlās uz Butler, Nudžersijā. Iegādājās 100 gadu vecu māju, kas prasīja lielu remontēšanu, bet no darba nebaidījās un māju padarīja par savu skaisto un ērto ģimenes ligzdu. Vasarās baudīja Nudžersijas un Meinas jūrmalas. Gleznošanas karjerā bija vairāki posmi. Sākumā gleznoja abstrakti. Bet vēlāk gleznoja un zīmēja dabas skatus.

Diemžēl piedzīvoja nopietnu veselības skādi kamēr viņš baudīja savu iemīļoto laišanos viņos. Vilnis izsita mugura skriemeli. Viņam bija operācija 1971. gadā. Kad aizgāja pensijā veselības problēmas kļuva akūtākas. Bija komplikācijas.

Bija slimnīcā, tad rehabilitācijā. Ar Covid nevarēja vaigu vaigā satikties. Bija mājās ar hospice tikai pašās pēdējās dienās. Visa ģimene bija kopā ap gultu, kad Ēriks aizgāja 2020. gada 14. decembrī. Mācītājs Juris Saivars bija klāt ar ģimeni. Atvadu svētbūris Katskiļu Brāļu kapos š.g. 29. maijā, māc. Laris Saliņš.

Jānis Viesturs Zārds (amerikāņos John Jānis Zārds) dzimis 1937.g. 31. decembrī, Tukumā, Latvijā kā vecākais no diviem identiskiem dvīņu brāļiem (jaunākais par dažām minūtēm bija Juris Marģers Zārds). Kristīts Tukuma Luterāņu baznīcā 1938.g. Iesvētīts Bruklīnā Betlēmes baznīcā 1956.g.

1944.g. sākas Trimdas gaitas. 1945.g. 15. janvārī visa ģimene atstāj Latviju no Ventspils uz Heides pilsētu, Vācijā ar kuģi. Materiālā ziņā zaudēja visu kas bija paņemts līdz un arī zaudēja savu brāli Juri Marģeru 7 gadu vecumā pēc divu nedēļu slimības 26. martā. Iesāka dzīvi Izahojas dīpīšu jeb bēgļu nometnē kur sākās pirmās skolas gaitas un mazskautu gaitas. Pēc gada pārcēlās uz Memmingenes bēgļu nometni dienvidvācijā kur dzīvoja viņa radi. 1949.g. atstāja Vāciju un ieceļoja Bostonā, ASV 30. augustā ar kuģi Gen. Holbrook 12 gadu vecumā. Tālāk devās uz

Ņujorku ar vilcienu jo tur atkal dzīvoja radi. Jānim tika audzināts, ka ģimene spēlē svarīgu lomu tālākai izaugsmei un labklājībai. Tādai devīzei viņš arī sekoja pārējo mūžu.

1957.g. absolvē Bruklīnas Tehnisko Vidusskolu goda sarakstā. Pa vasaras mēnešiem lai piepelnītos strādāja pie būvnieka un uzņēmēja Jāņa Līviņa uz būvēm kur apgūst galdnieka prasmes.

1962.g. absolvē CCNY no tehniskās skolas departamenta ar uzslavu (City College of New York) ar grādu Biznesa Administrācijā. Tajā pašā gadā iestājās un dienēja ASV jūras kājniekos (U.S. Marines) sešus gadus sasniedzot virsseržanta pakāpi tajā specializējoties komunikācijās un radiotehnikā. Trenējoties jūras kājniekos arī gūst nopietnu traumu nirot pārāk dziļi okeānā zaudējot daļēji dzirdi vienā ausī. Par spīti traumai tie gadi tālāk labvēlīgi veidoja viņa dzīves pieeju ar stingru disciplīnu un skarbu rūdījumu un mūžīgo Semper Fi (vienmēr uzticīgs) moto.

1963.g. pieņem pirmajā īstenā darbā Air Products and Chemicals Ņujorkā kur arī iepazinās ar savu sievu, Aradīni. Pāris gadus vēlāk tiek pieņemts liktenīgā IBM darbā 1965.g. kur galu galā nostrādā 28 gadus finanšu sfērā. Viņam ātri paaugstina amatā un pilda savus pienākumus dodoties daudzos biznesa braucienos uz HongKongu, Meksiku un vairākām valstīm Dienvidamerikā. Tajā pašā gadā arī pērk savu pirmo jauno auto Buick Riviera Regal Black krāsā kas ļoti atbilst viņa raksturam. Elegants, izskatīgs, spēcīgs, rezervēts. 1966.g. apprecas ar Aradīni un dzīvo Bruklīnā. Pirmais bērns Pēteris ieradās 1967.g. un Kristīne gadu vēlāk.

1969.g. nopērk pirmo māju Džamaikā, Queens. Tur rosīgi piedalās latviešu sabiedrībā gan baznīcas dzīvē gan piedaloties Eduarda Stota vadītā Džamaikas latviešu vīru korī un ved bērnus uz Latviešu skolu Džamaikas draudzes telpās. Viņš arī bija aktīvs korporācija Beveronijas loceklis un ļoti baudīja tās formalitātes, parašas, bagāto vēsturi un kultūras mantojuma uzturēšanas nozīmi. Vasaras mēnešos ar ģimeni reizi gadā devās uz atvaļinājumu uz Kanādu lai doties pie draugiem Mūrmaņiem un dzīvot kādas nedēļas vasaras mājā pie liela ezera un makšķerēt, peldēties, ūdens slēpot, vēžot, un dziedāt pie ugunsкура.

Viņa darba devējs IBM birojs pārcēlās uz Vestčesteras hercogisti 1975.g un tāpēc bija spiests pārcelties uz Katonah, NY tuvāk darbam pārdodot māju Džamaikā un pērkot jaunu māju kurā pavadīja pārējo atlikušo dzīvi 45 gadus.

1978.g. sāk dziedāt Ņujorkas latviešu korī Andreja

Jansona vadībā. Ar laiku arī piesaista savus bērnus kori un turpina mudināt kultivēt latviešu kultūru, izglītību un dziedāšanu apmeklējot ziemas un vasaras latviešu skolas un nometnes. Ņujorkas latviešu koris nes lielu nozīmi uzturot gan viņa gan sava pēcnācēja latviešu identitāti un kultūru. Arī atbalsta visus kultūras un teātra pasākumus piedaloties latviešu kultūras apvienībā TILTS uz laiku kalpojot kā tās kasieris.

Pēdējos dzīves gadus slimo. Tāpēc, ka nieres vairs neklausā Jānis bija spiests doties uz dialīzi trīs reizes nedēļā kas viņam bija grūts, sāpīgs uzdevums ik reizi pa četrām stundām kā arī blaknes pēc dialīzes. Viņš mocījās un šad tad izteicās, ka gribēja mest mieru. Viņš arī gribēja šķirties no dzīves savā mājā ko viņš arī panāca. Miris 2021.g. 1.martā.Jānim paliek sieva Aradīne, bērni Pēteris un Kristīne, un trīs mazbērni Elza, Zīle un Katerīna.

Jāni Krēsliņu, kas dzimis 1924. g. 19. augustā Mālpilī, no agrās bērnības iezīmēja un veidoja gadsimtu vecā Lielvidzemes vēsturiskā vide un uz šo savas tuvākās vides iespaidu Krēsliņš atsaucās, neraugoties uz to, kur dzīves ceļi to noveda.

Bērnības pirmie skolas gadi pavadīti Rūjienā, kur vēl bija manāmi 1919. gada stiprās sabiedrības šķelšanās atspulgi. Krēsliņa tēvs, aptieķnieks un vēlāk pilsētas galva, pārstāvēja un ievada jaunā brīvvalsts laika iemaņas. Mazpilsēta piedāvāja vaļīgus grožus un vēl jauns būdams, Krēsliņš, radu pamudināts, sāka interesēties par vēsturi, mākslu un literatūru.

1939. gada ģimenes pārcelšanās uz Rīgu ieviesa Krēsliņa dzīvē lielas pārmaiņas. Vispirms apmulsums, kuru izraisīja Rīgas izteikti kosmopolitiskā vide; tad pirmais krievu gads, kam sekoja vācu okupācija ar frontes draudu. 1943. gadā nobeidz Rīgas Otro pilsētas ģimnāziju. Tam seko posms, kuru iezīmē neziņa un kara draudi.

1944. gada vasarā Krēsliņu komandē uz Kurzemi. Seko nesekmīgs mēģinājums bēgt uz Zviedriju. Nonāk cietumā, bet pateicoties sarga un ierēdņa labestībai, nosūtīts uz Liepāju un tālāk darbos uz Vāciju. Nonāk Austrijā, kur sameklē savu ģimeni, ar kuru pārceļas uz Eslingenu.

Drīz nonāk universitātes pilsētā Tībingenā, kur jau pulcējies krietns skaits latviešu studentu. Tur uzsāk studijas angļu valodā, vēsturē un mākslā. 1949. gadā, pateicoties izsaukumam, caur Brēmenhafenu dodas uz Ameriku. Nonāk Trentonā un strādā vienkāršus darbus līdz uzsāk studijas Kolumbijas universitātē vēsturē un bibliotekāru zinībās. Nodibina ģimeni ar Skaidrīti, dzimusi Celmu.

Sava padomdevēja un profesora pamanīts, uzsāk darbu pazīstamajā ārpolitikas institūtā Council on

Foreign Relations. Veido padziļinātas rokas grāmatas starptautisko attiecību laukā un palīdz pētniekiem ar avotiem un padomiem. Iestādē nostrādā vairākus gadu desmitus. Pensionējoties, pārtop par padomdevēju Ņujorkas Publiskās bibliotēkas nozīmīgajiem baltiešu krājumiem, padziļinot tos, veidojot izstādes un paplašinot savus redzes aplokus. Darbs NYPL ļauj sekot notikumiem zinātniskajā pasaulē.

Krēsliņam daudz rakstu un publikāciju. To atlasī izdevis Rīgā Valtera un Rapas apgāds trīs sējumos. Arī dzejnieks. Viņa 1960. gadā izdots krājums *Tomēr es atceros* ienesa jaunas vēsmas latviešu kultūras pasaulē.

Vienlaikus attīstījās krājēja iemaņas. Ģimenes mājoklī Bronksā izveidojās izcils krājums, kas atspoguļo krājēja plašās intereses. Un saskare ar krājumu nodrošināja krājēja garīgo možumu. Možumu arī noturēja darbs ar jaunatni. Ilgus gadus iecienīts skolotājs Bronksas/ Jonkeru vidusskolā. 2017. gadā spiests pārcelties uz dzīvoklīti aprūpes namā. No tā viņš sazinājās ik dienas ar plašo pasauli un jutās gandarīts, ka līdz pašam pēdējam elpas vilcienam pie viņa griezās pētnieki pēc padomiem. Viņu 96 gadu vecumā pieveica plaušu dobuma kaites. Mūžībā aizgāja šī gada 17. februārī, četras dienas pēc sievas Skaidrītes.

Skaidrīte Krēsliņa dzimusi Celma 1927. gada 15. novembrī. Bērnībā un jaunībā spilgti iezīmējās divas vides - ziemeļvidzemniekie Naukšēņi un pulsējošā Rīga. Aug uzņēmīgā ģimenes vidē – tēvs Valsts parauga pamatskolā skolotājs un mācību grāmatu autors, māte Valsts bankas ierēdne. Skaidrīte kā trešais bērns izaug plašas ģimenes un audzinātāju lokā.

Pamatskolu beidzot, iestājas Rīgas Otrās pilsētas ģimnāzijā. Vidusskolas gadi iezīmējās ar straujām politiskām pārmaiņām un ierobežojumiem. Noteiktu iekrāsu piešķīra tēva Mārtiņa Celma uzdrošināšanās vācu okupācijas laikā parakstīt Latvijas Centrālā Padomes memorandu, latviešu pretestības kustības varbūt visnozīmīgāko dokumentu.

Skaidrīte atstāj Latviju ar kuģi uz Gotteshafenu 1944. gada septembrī. Ceļš ved caur Tīringenā mežiem uz Bavāriju un Kleinkeces nometni. Augsburgā nodibinoties latviešu ģimnāzijai, tēvam pavērās darba iespējas. Nozīmīgu pagrieziena ienes Otrās pilsētas ģimnāzijas bijušā direktora Ernesta Nagobada centieni saviem bijušajiem skolniekiem pavērt ceļu uz vācu universitātēm, piepalīdzot ar dokumentu sagatavošanu un apstiprināšanu. Tā Skaidrīte nonāk Tībingenā, kur studē zobārstniecību.

Studijas pārtrauc lielā izklīšana. Ģimeni uz Ameriku izsauc *Latvian Relief* organizācijas priekšsēdis Harijs Lielnors. Iepazīšanās ar Amerikas vidi norisinās Mičiganas universitātē Anarborā. Bet pēc gada

Skaidrīte pārceļas uz Ņujorku. 1951. gadā iestājas laulībā ar Jāni Krēsliņu. Ģimenē aug trīs bērni. Zobārstniecības studijas pārtop par zobu higiēnistes studijām Kolumbijas universitātē. Institūta vadītāja, Frances Stoll, ar vīziju - nesaskatīja savas audzēknes kā ierindas higiēnistes, bet lemtas atbildīgākajiem darbiem. Tā arī Skaidrīti ar savu Vācijas pieredzi iekļauj pasniedzēju grupā. Apvienot ģimenes dzīvi ar profesionālo nebija tas vienkāršākais izaicinājums un Skaidrīte izšķīrās savu darba laiku sadalīt starp vairākām privātp praksēm, tā nodrošinot ienākumu, bet saglabājot brīvību kopt arī mājas vidi.

Varbūt vēl svarīgāk par mājas vidi bija ģimeniskās saites, kuras Skaidrīte kopa un veidoja mērķtiecīgi.

Pateicoties viņas apņēmībai, šīs saites un vienotību neirdināja lieli šķēršļi un attālumi. Skaidrīte apzināti kopa kā savas ģimenes, tā arī vīra ģimenes saites ar radiem Latvijā, apgādādama plašu pulku ar to, kas ikdienā tiem nebija pieejams.

Liela mūzikas cienītāja. Kopā ar latviešu mūzikas mīļotāju pulciņu apmeklēja daudz koncertu. Uzticīgi piedalījās Jonkeru novada "bībelnieku" sanāksmēs.

Bērniem izklistot pa pasauli un mazbērnu pulkam pieaugot, viņa ne tikai tika auklējusi visus savus deviņus mazbērņus, bet arī atstājusi tajos savu nospiedumu. Tie viņas rūpību un gādību augsti novērtēja un to trūkumu tagad dziļi izjūt.

Palīdzības fonda ziedojumi 2020. gadā

\$1,000: Riekstiņš Jānis M., Vallens Ansis, Zariņš Kristaps & Zinta \$600: Vilciņa Māra
 \$500: Aumalis Ansis, Beiniķis Vilmārs & Ilze, Klimanis Vilnis, Ziediņš Alberts
 \$250-\$300: Anonīms, Bībelnieks Māris & Baiba, Kaņeps Jolanta, Ziverts Lilija
 \$200: Bērziņš Juris & Ilze, Čače Elga, Kurēns Ervīns & Ilga, Paegle Maija, Rencs Linda, Teteris Gvido, Zariņš Dzintra L, Ziediņš Gunārs & Māra
 \$120-\$150: Buls Ilze, Dārznieks Arnis & Ingrida, Harvey Gunta, Kalniņš Imants, Reinsons Karlis
 \$100: Aperāns Gundars & Dace, Avens Voldemārs & Irene, Bārs Edgars & Inta, Dzenis Sigrīda, Dzilna Dzintars, Gallant Ilze, Gargantiel Anna, Griviņš Edvīns, Juzups Rita, Kļaviņš Magnuss & Baiba, Kopāns Kārlis, Kundziņš Ģirts & Rasma, Ķirsis Kārlis, Lapiņš Laila, Lediņš Herberts & Ingrida, Neimanis Andris, Padegs Andris, Pauņa Alvis, Pelše Andrejs & Aija, Petersons Ilze, Priede Ēriks & Inga, Reinholds Dace, Schnur Maruta, Sermolins Māris, Singletary Daile, Slokenbergs Ieva, Stokes Velga, Vasers Biruta, Zālīte Irma, Zosuls Ojārs & Maija
 \$75-\$80: Ciekurs Richards, Skrodelis Uldis, Sperauskas Maija
 \$50: Briedis Ausma, Dzilna Ilmars & Erita, Griffiths Māra Priedīte, Grube Pauls, Harris Daniels, Kalnājs Līga, Krūmiņš Velta, Lakstīgala I, Lediņš Andris & Ruta, Miemis Juris & Ingrida, Miķītis Viesturs, Neimanis George, Pumpurs Rita, Rozēns Ieva, Rupners Ints & Ilze, Sedlak Aija, Šulcs Līga, Toms Valts, Veide Maija, Zālīte Mārtiņš & Vineta
 Līdz \$45: Burkevics Biruta, Eovino Sarmite, Goldschmidts Walter & Dagnija, Grasmanis Daina, Hofmanis Ilmars, Kaljo Gunta, Kaņeps Inese, Kruze Mārīte, Ozols Monta, Pillanders Nora, Preisa Izolda, Riekstiņš Benita, Upats Valija, Zārds Jānis, Zebergs Juris
 Kopsummā \$13,670.

Piemīņas ziedojumi 2020. gadā

Tija Krūmiņa piemīnai, \$2,900: Drukovskis Aiva & ģim., Drukovskis Vizma, Harvey Gunta, Kopāns Kārlis, Krūmiņš Aivars.

Zigrīda McDermott piemīnai, \$630: Chirichella Lisa, Ercole Lucille, Inveiss Silvija Stots, Kundziņš Ģirts & Rasma, Rasums Māra, Rasums Pēteris & Tamāra, Riekstiņš Jānis, Skrodelis Uldis & Valija, Šulcs Līga, Zārds Jānis.

Don Morton piemīnai, \$75: Gorda Judith, Krecko Andrejs.

Biruta Pilmanis piemīnai, \$200: Baumanis Raimonds, Gobiņš Dzidris & Monika.

2021. g. Senču nometne – var nometnei vēl pieteikties!

Šovasar atjaunosim "Senču nometni". Nometne paredzēta no 15. augusta līdz 21. augustam. Parasti tajā laikā bija Katskiļu 3x3. Šogad 3x3 būs virtuāli un tā mums iznāk vieniem pašiem izmantot mūsu skaisto lauku īpašumu.

Es zinu, ka daudziem trūka šī skaistā nedēļa baudot mūziku, dziedāšanu, literatūru, pārrunas, jaunākās Latvijas filmas un saprotams garšīgās maltītes kas nebija pašiem jāgatavo.

Dalības maksa: Draudzes locekļiem: 1 persona istabā: \$212. Palīdzības fonda atbalsts: \$106.00.

2 personas istabā: \$254., palīdzības fonda atbalsts \$127. (\$64. katram). Tiem kas nav draudzē: \$252 par vienu personu un \$294 par 2 personām. Par uzturu/programmu. \$100.00 par personu.

Novēlu Jums veselību un izturību. Uz redzēšanos nometnē!!

Draudzes Palīdzības fonds ir gatavs atbalstīt dalībniekus ar transportu uz Katskiļiem.

Sirsnībā, Ingrida Mieme.

tel: 518 962 4742 , epasts: imiemis@gmail.com

Pateicība

Katskiļu bērnu nometnes un Heritage nometnes vadītājiem

par apņēmību rīkojot virtuālās nometnes 2020. gada vasarā un atjaunot nometņu darbību 2021. gadā.

Amerikas latviešu apvienības vārdā,
Elisa Freimane, ALA izglītības nozares vadītāja
2021. gada 20. maijā

Baznīcas kalendārs un notikumi

	Salā	Jonkeros	Nudžersija	Citur
Jūlijs – 2021				
Svētd. 4				19:00 Katskiļos, Saivars
Svētd. 11				11:00 Katskiļos, Saivars
Svētd. 18				
Svētd. 25	10:30 Saliņš			
Augusts – 2021				
Svētd. 1			13:30 St. Andrew, Saivars	19:00 Katskiļos, Saliņš
Svētd. 8				11:00 Katskiļos, Saliņš
Svētd. 15				11:00 Katskiļos, Iesvētības, Saliņš 19:00 Katskiļos, Saliņš
Svētd. 22.				
Svētd. 29.	10:30 Saliņš	10:00 Saivars		
Septembris – 2021				
Svētd. 5.				
Svētd. 12.	10:30, Saliņš, seko pikniks	10:00, Saivars		

Diemžēl nometnes dievkalpojumi šo vasaru būs tikai nometnes bērniem un personālam, ne viesiem. Ierobežojums ir domāts, lai saudzētu bērnus. Nometnē dzīvos cik vien iespējams "burbulī" noslēgti no ārpusas.

15. augustā būs pirmais iesvētē dievkalpojums iesvētāmo grupai, kas bija sagatavotā pandēmijas laikā. Citas ģimenes savus jauniešus iesvētīs vēlāk.

Ceram atsākt Iekšpilsētas novada dievkalpojumus Manhatenā rudenī. Seafarers kapela pandēmijas dēļ nav vēl pieejama publikai.

Draudzes darbā pārejam no pandēmijas stingriem ierobežojumiem un atgriešanos pie iepriekšējās darbības.

Krīzes laikā galvenais uzsvars bija uz virtuāliem, neklātienes notikumiem. Paldies draudzes locekļiem par aktīvo un devīgo atsaucību gaužam grūtos laikos. Virtuālie notikumi (e-pasti, video-dievkalpojumi, zoom-tikšanās) arī turpmāk paplašinās mūsu draudzes dzīvi pāri ģeogrāfiskiem ierobežojumiem, kļūstot par daļu no mūsu ierastās, galvenokārt klātienes, darbības.

Mācītāji

Māc. Laris Saliņš 631-643-5297
35 Beaumont Dr, Melville NY 11747
e-pasts: larisasalins@gmail.com cell 516-509-2224

Māc. Juris Saivars 914-423-0524
527 Riverdale Ave - 6S, Yonkers NY 10705-3588
e-pasts: jsaivars@gmail.com cell 917-509-3464

KANCELEJA

4 Riga Lane, Melville NY 11747 631-253-3943
e-pasts: kanceleja@nydraudze.org

LAUKU ĪPAŠUMS

Latvian Church Camp, 518-589-6055
231 Greenhill Rd, Elka Park NY 12427
Atpūtas nama pārziņe: Sanita Vitoliņa, 518-589-4167
Istabu rezervēšanai: katskiluistabas@gmail.com.

Lai ieturētu drošības “burbuli”, istabas nometnē nebūs viesiem pieejamas bērnu nometnes laikā.

DIEVKALPOJUMI

Jonkeros, draudzes baznīcā, 914-476-4787
254 Valentine Ln & Leighton Ave, Yonkers NY 10705
Pārziņi: Raimonds un Irēne Januševics

Longailendā, draudzes baznīcā 631-491-1481
4 Riga Lane, Melville NY 11747
Pārziņis: Viesturs Miķītis

Ņudžersijā, St. Andrew Lutheran Church,
335 Reynolds Ave, Parsippany NJ 973-887-6713

Manhatenā Seafarers & International House,
123 East 15th Street New York, NY 10003

Katskiļos vasarā un citās vietās dievkalpojumi pēc
īpaša norādījuma.

DRAUDZES SKOLAS no septembra līdz jūnijam
Jonkeros, sestdienās pl 9:15 - 1:45 Jonkeru baznīcā.
Ņudžersijā, First United Methodist Church Westfield,
1 E Broad St, Westfield, NJ 07090

Latvian Evangelical Lutheran Church of New York
4 Riga Lane
Melville NY 11747-3406

Address Service Requested

NON PROFIT ORG
U.S. POSTAGE
PAID
DEER PARK NY 11729
Permit No. 27